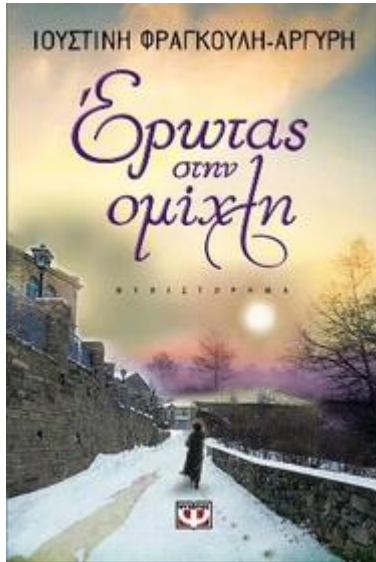

ΙΟΥΣΤΙΝΗ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ, έρωτας στην ομίχλη, εκδ. Ψυχογιός

07 Οκτ 2011

Ενάμιση χρόνο μετά την έκδοση του βιβλίου "Για την αγάπη των άλλων", η Ιουστίνη Φραγκούλη-Αργύρη επιστρέφει με τον "Έρωτα στην ομίχλη", ένα μυθιστόρημα που εδράζει την ιστορία του στο Μακρινόνδρι, ορεινό χωριό του νομού Πέλλης, κάπου στα τέλη της δεκαετίας του 70.

Κεντρική ηρωίδα η Αμαλία, νεοδιόριστη δασκάλα, η οποα προτιμά αυτόν τον διορισμό στα ορεινά παρά να χρησιμοποιήσει πολιτικό μέσο προς ευμενέστερη μετάθεση. Η απόφασή της αυτή, πέραν της δήλωσης ενός ακέραιου χαρακτήρα, ενδυναμώνεται από την ανάγκη της να αποκοπεί απ' τη μητέρα και το ασφικτικό περιβάλλον στο οποίο επιθυμεί να την περιορίσει η τελευταία.

Το μυθιστόρημα ανοίγει με τη σκηνή στο λεωφορείο και τις περιγραφές των έξω και έσω τοπίων. Εικόνες από ελληνική επαρχία εκείνης της εποχής, άνθρωποι στιβαγμένοι σε οχήματα που αγκομαχούν στους δύσβατους κι επικίνδυνους δρόμους, γυναίκες της συστολής και της ηθικής βάσει άγραφων νόμων, αποτελούν τα πρώτα υλικά στα χέρια της συγγραφέως. Κι έπειτα ο έρωτας στο πρόσωπο του Αρίστου, γόνου του Αριστοτέλη Αγριππίδη, ο οποίος στα 1916, χρονιά της γενοκτονίας των Ποντίων από τους Τουρκους, αφήνει την πατρίδα του, την Ίμερα του Πόντου, για να βρεθεί στην αχανή αμερικανική ήπειρο από όπου, πλούσιος πια, επιστρέφει στην Ελλάδα για να γίνει ο ευπατρίδης, εκείνος που θα χτίσει σχολειό και μεγάλη εκκλησιά.

Αν η ιστορία έμενε μόνο σε αυτά θα μπορούσε να θεωρηθεί ως μια ακόμη προσπάθεια να ειπωθούν θέματα χιλιοειπωμένα και μάλιστα έχουν γυριστεί ως ταινίες τότε που ο ελληνικός κινηματογράφος όδευε προς την παρακμή του (βλ. Η δασκάλα με τα ξανθά μαλλιά). Το γνωρίζει αυτό η συγγραφέας, γι' αυτό -αν και κάπως αργά στη δομή του βιβλίου- φροντίζει να ανεβάσει τον πήχυ, να μας κλεισει το μάτι με μια συνέχεια που βρίθει κρυμμένων μυστικών. Οι ανατροπές παίρνουν τον πρώτο λόγο και είναι τέτοιες που δεν μπορεί να φανταστεί ο αναγνώστης, ακόμη κι αν τα λόγια μιας τσιγγάνας έχουν ρίξει τον πρώτο σπόρο των μελλούμενων.

Έγνοια της συγγραφέως φαίνεται να μην είναι εν τέλει η πρωτοκαθεδρία του έρωτα -κι ας έχει λάβει καίρια θέση στον τίτλο του μυθιστορήματος- όσο οι μικρές ιστορίες των κατοίκων του Μικροδενδρίου και ουσιαστικά της κάθε

μικρής, αποκομμένης από τα του κόσμου κοινωνίας, εκεί όπου η ομερτά είναι ο κανόνας. Ιστορίες που σαν δίνες γυρνούν γύρω από τη θάλασσα των δυο ερωτευμένων, Αρίστου και Αμαλίας. Οι μορφές της Ασπασίας, της Ευγενίας και της μητέρας του μικρού Στέλιου παραπάνω από καθηλωτικές, δοσμένες με αληθοφάνεια και έκδηλη αφοσίωση από τη συγγραφέα, η οποία δε διστάζει να καυτηριάζει κάθε τόσο τη νοοτροπία εκείνη που κράτησε και εξακολουθεί σε ορισμένα μέρη να κρατά δέσμιες τις ανυπεράσπιστες ψυχές. Η Ευγενία, με την ένταση που φέρνει στα γεγονότα, τα καθιστά σαν έναν χάρτη πολύ ενδιαφέροντα των συναισθημάτων. Όσο για την σπιτονοικοκυρά της Αμαλίας, την κυρία Ευθαλία, ναι, είναι αυτή που -όχι τυχαία η επιλογή ονόματος- έχει το θάλος να προβεί στην ανόσια πράξη της μόνο και μόνο για να μη μάθει στο χωριό κανείς τίποτα. Είναι αυτή που θα κρίνει σκληρά άλλους μα για την δική της πράξη δε βρίσκει τίποτα το μεμπτό, την έχει μάλιστα αναδείξει σε πρέπουσα και αρεστή από τον Θεό!

Κι αν σε κάποιους φανούν υπερβολικές για τα τέλη της δεκαετίας του 70, αυτό δεν μπορεί να ισχύει, αφού και σήμερα έρχονται στο φως ίδιες και ακόμη πιο πραγματικές ιστορίες με θύματα άλλοτε παιδιά, άλλοτε γυναίκες μα και οικογένειες που προτίμησαν να ρίξουν βαριά την πλάκα της λήθης από το να ανοίξουν δρόμους στα μέλη τους που τόσο πολύ διψούν για αυτούς.

Το μυθιστόρημα διατρέχει υπογείως η αγάπη της συγγραφέως προς την Ελλάδα, ένας πικρός καημός για όσα πέρασε αυτό το έθνος στον εικοστό αιώνα, τις φορές που το πρόδωσαν και ζήτησαν επί πίνακι την κεφαλήν του. Μόνιμος κάτοικος του Καναδά -επί εικοσαετίας και πλέον- η ίδια, δεν μπορεί παρά να δονείται ταυτόχρονα και από τη δεινή θέση της πατρίδας μας όπως αυτή έχει διαμορφωθεί σήμερα με την Κατοχή της Νέας Τάξης Πραγμάτων. Ίσως αυτός είναι και ένας από τους λόγους για τους οποίους η κυρία Φραγκούλη τονίζει περισσότερο την ηθική ακεραιότητα της Αμαλίας (μακάρι να υπήρχαν σήμερα πολλές τέτοιες δασκάλες) όπως και του ηλικιωμένου διευθυντή της που φροντίζει το σχολείο ωσάν να ήταν δικό του παιδί! Οι σελίδες όπου παρελαύνουν στίχοι από τον Γιάννη Ρίσο, οι αναφορές σε έργα κλασικά και μεγάλα πνεύματα της ελληνικής πεζογραφίας, όπως αυτό του Καζαντζάκη, αυτή τη γραμμή έρχονται να υπηρετήσουν. Τέλος, σε ορισμένες μονάχα περιπτώσεις, τις περιγραφές εσωτερικών χώρων ή τρόπου ντυσίματος τις βρήκα αρκετά εξεζητημένες ή αχρείαστες τη δεδομένη στιγμή.

Εν κατακλείδι, ένα βιβλίο ευκολοδιάβαστο που θέτει καίρια ζητήματα των ανθρώπων που η ζωή δεν τους τα έφερε όλα βολικά, Ένα βιβλίο - ύμνος προς εκείνους που με το υστέρημά τους ή την μεγάλη περιουσία τους είχαν πάντα κατά νου κάτι να διασώσουν από το σώμα της πατρίδας, κάτι να γιατρέψουν, μια ανάγκη να καλύψουν.

Το βιβλίο τυπώθηκε σε 8.000 αντίτυπα. Εύχομαι και σε πολλά περισσότερα. Καλοτάξιδο να είναι, κυρία Φραγκούλη.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Η **ΙΟΥΣΤΙΝΗ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ-ΑΡΓΥΡΗ** γεννήθηκε στη Λευκάδα, όπου τελείωσε τη δημοτική και τη μέση εκπαίδευση. Απόφοιτος του Πολιτικού Τμήματος της Νομικής Σχολής Αθηνών, δημοσιογραφεί από το 1983 σε ημερήσιες εφημερίδες και περιοδικά της Ελλάδας. Είναι μέλος της ΕΣΗΕΑ και έχει εργαστεί κατά διαστήματα σε ραδιοφωνικούς σταθμούς, καθώς και στην Ελληνική Τηλεόραση (ΕΤ). Από το 1989 ζει και εργάζεται στο Μόντρεαλ του Καναδά ως ανταποκρίτρια του Αθηναϊκού Πρακτορείου Ειδήσεων και διαφόρων εντύπων. Απασχολείται ταυτόχρονα στα διάφορα ομογενειακά μέσα του Καναδά και της Αμερικής, ενώ συνεργάζεται με την εφημερίδα *Εθνικός Κήρυκας* της Νέας Υόρκης. Είναι μέλος της Εταιρείας Γαλλόφωνων Συγγραφέων του Κεμπέκ (UNEQ), καθώς και της Ομοσπονδίας Αγγλόφωνων Συγγραφέων του Κεμπέκ (QWF).